

Konakta son perde / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Konakta son perde / dedektif hikaye KONAHTA SON PERDE

Tahir Bey, masasına kollarını dayamış, karşısındakinin konuşmalarını umursamadan sağ tarafındaki pencereden dışarıyı seyrediyordu. Vivaldi, Viva la Vida ezgisi odada konuşup duran diğer kişinin sesini bastırarak kadar yüksekti. Tahir Bey karşısındakini zerrece dinlemiyor, bambaşka şeyler düşünüyordu.

“Sanki bahçe, babamın zamanındaki güzelliğini kaybediyor gibi. Hiçbir şey o zamanki kadar güzel olamadı zaten. Genç bir bahçıvan mı tutsam? Evde pek çok şeyi değiştirmek de lazım. Ne becerikli ve asil bir kadındı annem. Ondan sonra tüm kadınlara güvenimi kaybetmiştim ama şimdi farklı. Şu konuşma, artık çok manasız işte. Kendi hatalarının sonuçları için beni suçluyorlar. Gerçeklerin gün yüzüne çıkma vakti yaklaştı. Bu şekilde devam etmesine izin vermeyeceğim. Herkes ettiğinin karşılığını yaşamalı.”

Vivaldi son notasını basıp yerini Carl Orff-Carina Burana ‘ya bıraktığında daldığı düşüncelerden sıyrılan Tahir Bey,

kafasını yeniden karşısındakine çevirdi. Kendisine doğru çevrilmiş namlunun ışıltısıyla da yerinden fırladı. Aynı anda ateş alan silahtan çıkan kurşunun kalbine saplanması ile sandalyesine yığıldı. Silahı tutan el, kapıyı çekip odadan çıktı.

Çalışma odasından gelen müzik sesinden içten içe nefret etmiş olan Ragıp Efendi, bu evdeki onlarca yılın sonunda artık ünlü besteleri bir müzisyen kadar iyi tanıyordu. Carmina Burana'dan hemen sonra gelen, Beethoven- Ay Işığı Sonatı olacaktı. Çünkü Beyefendi ne zaman stresli olsa bu CD'yi son ses dinlemeyi severdi. Ama bu kez araya, o müzikte olmaması gereken bir ses karışmıştı. Odanın penceresinin çaprazındaki gülleri budarken duyduğu farklı sesi algılaması iki dakika kadar sürdü. Makası ve eldivenleri güllerin dibine bıraktı ve pencereye yaklaştı.

Evin mutfağı, çalışma odasının hemen altındaydı. Günün büyük kısmını mutfakta geçirmekte olan Mevlüde Hanım, ocağı kapattı. Şu eziyet bir sussa artık, diye söyleniyordu. Eskisi gibi değildi, yaşlanmıştı. Kulakları da pek iyi işitmiyordu işitmesine de bu sesi sağır olsa yine duyardı. Evde sadece yemek yapmaktan sorumluydu ve diğer işleri haftada dört gün temizlik için gelen Saliha'ya bırakalı üç yıl olmuştu. Hülya da bir yıldır günlük hizmete yardım ediyordu. Beyefendi, evde olduğu günlerde çalışma odasına kapanır, yüksek seste müzik dinleyerek çalışır ve hep bu saatlerde kahvesini isterdi. Bakır cezvede ağır ağır pişen Türk kahvesini ince porselen fincana koyduktan sonra tepsiyi aldı ve merdivenleri çıkmaya başladı. O sırada üst kattan kapıya doğru koşar adımlarla bir gölgenin geçişini fark etti.

Aynı anda evin üst katındaki büyük yatak odasında, ütülen çamaşırları, pencerenin önüne konmuş antika şifonyerin ikinci çekmecesine yerleştiren oda hizmetçisi Hülya, bahçede hızlı adımlarla ilerleyen yabancıyı gördü. Bahçe dışına çıkmak üzere olan adamı seyrediyordu ama aklı birkaç gün önceki konuşmadaydı. Gidecek başka yeri olmadığı için bu işi kabul etmişti ama artık bir umudu vardı ve işten ayrılmak için gün sayıyordu. Tahir Bey ona söz vermişti. Daha fazla bu şekilde ezilerek yaşamayacaktı. Çılgılığı duyduğu anda hayal âleminden gerçeklere hızlı bir geçiş yaparak, sesin geldiği alt kat merdivenlerine koştu.

Emniyet Müdürü'nün odasında, klavyedeki tıkırtılardan başka bir ses yoktu ta ki Hüseyin çaydan büyük bir yudumu

h p rdeterek alana kadar. Zafer, sessizce ve kınayan bir bakışla kafasını iki yana salladı. Odaya gireli on yedi dakika olmuştu ve eliyle oturmalarını işaret eden amirleri hâlâ onları neden  a ırdığını açıklamamış, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Kapı tıklatıldığında  aycı, tepsisinde    yeni çayla birlikte kapıda göründü, arkasından da bir memur odaya girdi. Gösterişli bir selam faslından sonra "İstediğiniz dosya," diyerek masaya bir dosya bıraktı. Müdürün el işaretiyle de aynı abartılı selamı vererek çıktı odadan.

Zafer Ba komiser artık sabırsızca parmaklarını k t rdetmeye başlamıştı.

Sonunda Emniyet Müdürü, sandalyesini çeyrek tur döndürerek, bir Zafer'e bir Hüseyin'e baktı. "So man davasını duymuşsunuzdur. Olay artık sizin. Dosyası da bu, " diyerek, az önce polis memurunun masaya bıraktığı dosyayı Hüseyin'e doğru uzattı.

"So man, şu ünlü tekstilci, Tahir So man değil mi amirim? Geçen hafta evinde öldürülen... Enver Komiser'in o iŗin baŗında olduğunu duymuştum da." Hüseyin soruyu sorarken resmen sırtıyordu çünkü Enver Komiseri ve onun yardımcısı Oğuz'u kılı kadar sevmezdi.

Emniyet Müdürü  ay kaŗığının eski bir alışkanlıkla bardağın üstüne koydu ve her kımıldayışında gıcırdayan sandalyesini bilgisayara doğru yeniden çevirirken, "Enver'in çapı bu iŗin i inden çıkmaya yetmeyecek gibi. Ama mesele bu değil. Tahir So man'ın belediyede ismini veremeyece im bir çocukluk arkadaŗı, bu davada özellikle Zafer'i istiyor. Eee karışık davaların adamı olarak anılmaya baŗlandı ya artık, " dedi.

Konuŗmanın uzamayacağı belli olmuştu. Hüseyin hala gülümsüyordu. Zafer'in ise ağzını bıçak a mamıştı.  zerinde hâlâ önceki haftanın yorgunluğu ve hüznü vardı. Memleketine gitmiş, yaŗlı annesini toprağa vermişti. Bir hafta boyunca da bir evladın son görevi denilen her türlü  deti yerine getirmek için çabalamıştı. Aslında bu dosyanın zamanlaması çok iyi olmuştu. Zor iŗler kendini d ŗ nmeye vakit bırakmazdı. İzin alıp odadan ayrılacakları zaman, Emniyet Müdürü de ayağa kalktı. Zafer'in koluna girer gibi temas etti, "Tekrar baŗın sa  olsun evlat. Acının en iyi ilacı dünya iŗlerine dalmaktır," dedi.

Hüseyin ve Zafer kendi odalarına girer girmez Hüseyin, "Vallahi ne yalan söyleyeyim, keyfim yerine geldi. Enver'in

yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Geçen hafta böbürlenerek gezmişti ortalarda.”

“Sen şimdi boş ver Enver’i de bildiklerini anlat bakalım. Kimdir bu Tahir Soğman?”

“Başkomiserim, Tahir Soğman epey zengin ve köklü bir aileden geliyor. Anne ve babası vefat etmiş. Tekstil işinden önce sac profil işindeymiş aile. Tahir Bey işlerin başına geçince en yakın dostu Emrah Bey ile tekstil işine de ortak olmuş ama tekstil işini o kadar büyütmüşler ki aile şirketini sollayıp geçmişler. Bunun dışında pek bir şey bilmiyorum ben de.”

Hüseyin’in sözlerini pürdikkat dinleyen Zafer, önündeki dava dosyasını açarak önce olay yeri incelemenin raporlarını, ardından da ilk ifadeleri okudu.

“Olay yerinin bulguları pek az. Maktul tek kurşunla öldürülmüş. Yakın mesafeden ateş edilmiş. Cinayet silahı ortada yok. Silah daha önce bir olaya karışmamış. Balistik raporu da burada. Odada pek çok parmak izi bulunmuş. Çoğunluğu ev halkına ait. Katil ya evi çok iyi tanıyan biri olmalı ya da evi epeyce gözlemiş. Güvenlik kameralarının yerlerini ve açılarını biliyormuş. Şu fotoğraflara bir baksana Hüseyin. Gördüğüm garipliği sen de fark edecek misin bakalım?”

Hüseyin fotoğraflara bakar bakmaz Başkomiser’in ne demek istediğini anlamıştı. Mayıs ayının son günlerinde olmalarına rağmen katil, kalınca, eski bir palto giyinmiş ve yüzünü örtecek kadar büyük bir fötr şapka takmıştı. Evin bulunduğu semte daha önce başka bir soruşturma sebebiyle gitmişlerdi. Evler genelde ağaçlık alanlarda, birbirinden uzak ve yüksek bahçe duvarlarıyla çevriliydiler. Gündüz vakti bir eve girmiş olmak yine de cesaret isterdi. Bu düşünce, anında başka bir soru işaretinin uyanmasına sebep oldu.

“Güvenlik kameralarında katilin evden çıkışı mevcut ama neden eve girdiği zamanı gösteren hiç görüntü yok?”

Zafer, dosyayı tekrar karıştırdı. Güzel bir soruydu bu. Çevre evlerin kamera görüntülerini istettiler ve tüm günü kamera görüntülerini izleyerek geçirdiler ama sonuç kocaman bir soru işareti olarak kaldı.

Soğuyan kahvesinin son yudumunu tepesine diken Zafer, “Sabah erkenden seni alırım. Yarın ilk işimiz, olay yerini görmek olsun,” dedi. Dosyayı koltuk altına sıkıştıtırınca Hüseyin, amirinin o gece pek uyumayacağını anlamıştı.

Ertesi sabah, olay yerine gitmeden önce güzel bir kahvaltı

için Sedir Kafe'de buluştular. Burası küçük, sade döşenmiş bir dkkndı ama şehrin en güzel serpme kahvaltısı da yine buradaydı. Zafer ve Hüseyin, son aylarda, haftada en az iki kere kahvaltıyı burada yapmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Bu alışkanlıkta, dkkn sahibesi Sema'nın payı olduğu da bir hakikatti ama yine de bu pay iki komiserin arasında henüz konuşulmamış, sadece Hüseyin tarafından birkaç kez ima edilmişti. Sema, yanlarına yaklaşıp tepsisindekileri masaya yavaşça yerleştirirken Zafer belli belirsiz gülümsemişti.

Sema, "Annen için zgnm," dedi. "Başın sağ olsun. Kaybının büyüklüğünü yaşadım, iyi bilirim. Geç saatlere kadar açığız, konuşmak istersen yerim belli."

Zafer, "Teşekkür ederim, dostlar sağ olsun," kadar kısa bir cümle kurmuş da olsa bu, şimdiye kadar aralarında geçen en uzun konuşma olmuştu.

Sema yanlarından ayrılır ayrılmaz, Hüseyin'le göz göze gelen Zafer, "Sırıtma, arparım," dedi gülerek. Ağzına attığı zeytinin çekirdeğini tabağının kenarına bıraktı.

"Gece ifadeleri bir kere daha okudum. Evdekilerin ve dışarıdan gelen herkesin yeri belliymiş. Bir yabancı gördüğünü söyleyen iki de şahit var. Ama ikisi de eşkl veremiyor. Herkesi bir kere daha dinlemekte fayda var tabii."

Ev, tıpkı o semtteki diğer evler gibi çok geniş bir bahçenin içine kurulmuştu. Etraftaki binalara göre daha eski bir mimariye sahipti. Bahçesindeki ağaçlara bile baksanız evin, o civarda daha yerleşim olmadığında bile orada olduğu dşnlebilirdiniz. Bahçe kapısında bir güvenlik kulübesi vardı. Arabayla kulübenin önüne yaklaştıklarında, içeriden esmer, uzun boylu, iri yapılı, cin gibi bir delikanlı ıktı. Eli belindeki silahın üzerinde arabaya yaklaştı. Zafer ve Hüseyin kimliklerini gösterince, delikanlı kapının otomatiğine bastı. Yüksek, demir kapılar beklenilenden hızlı açıldı. Zafer, kapıdan içeri geçince motoru durdurdu ve arabadan indi. Delikanlı yanına geldiğinde Zafer, adamın 1.90 boylarında olduğunu düşündü. Güvenlik görevlisine kendini tanıttı.

"Evdekilerle konuşmaya geldik ama önce seninle başlayalım. 0 gün izinliyimişsin. Neden izin almıştın?"

"Babam ufak bir kaza atlatmıştı Başkomiserim. Ailem Karacabey'de oturuyor benim. Olayı duyunca endişelendim biraz."

Hüseyin adamın lafını kesti. “Nasıl bir kaza bu?”

“Zengin zibidinin biri arabasını babamın üstüne sürüp kaçmış. Babam kendini yana atıp son anda kurtulmuş ama yaşlılık işte kolunu kırmış adamcağız. Sağ olsun Jülide Hanım, benim için rahmetliden izin aldı da gidip kendi gözümle gördüm babamı. Gerçi bu olaylar olunca çok suçluluk hissettim. Keşke gitmeseydim.”

“Önceki günlerde ya da olaydan sonra bir gariplik hissettin mi, ya da ne bileyim, yabancı birini evin etrafında gördün mü?”

“Ben iyi eğitimliyim Komiserim. Olsa dikkatimi çekerdi. Komandoydum askerde. Tahir Bey beni özellikle işe aldı. Özgeçmişimi incelerseniz fark edersiniz siz de.”

Genç adam, olduğunun iki katı heybetli görünüyordu şimdi. Zafer, mobil numarasını adama verdi. Dikkatini çeken ya da aklına gelen bir şey olursa aramasını tembih etti.

Ev, bahçe kapısından dört yüz metre içerideydi. Kapıyı onlara yaşlı bir adam açtı.

Zafer, “Ragıp Efendi?” dedi ve yeniden kendilerini tanıttılar. Ragıp Efendi onları büyük bir salona aldı. Evin hanımına seslenmek üzere izin isteyince Zafer, onu durdurdu ve olanları anlatmasını istedi. Ragıp Efendi’nin gözleri birden buğulandı. Gözlüklerini yukarı itip gözlerine biriken yaşları alelacele sildi.

“Kusura bakmayın evladım. Ben artık yaşlı bir adamım. Yüreğim dayanmıyor. Bu yaşanan evlat acısı gibiydi. Biz birlikte yaşlandık bu evde. Ben burada çalışmaya başladığımda yirmi dört yaşındaydım. Şimdi yaşımda altmış altı.”

Hüseyin not tutuyor, soruları Zafer soruyordu. Ayakta bekleyen adamı oturttu. Kendisi de karşısındaki tekli koltuğa oturdu.

“Mevlûde Hanım, eşiniz, maktulü o bulmuş sanırım. Bize o gün olanları anlatın lütfen.”

“Evet. Zavalıcılık hala ağılıyor. Sıçrayarak uyanıyor geceleri. Ben içeri koşup gelene kadar, olan olmuş. Şu bacaklarımdaki romatizma olmasa daha çabuk gelebilirdim. Neyse. Daha önceki polislerle de anlattım. Bahçedeydim ben oğlum. Çardağın sarmaşık güllerini buduyordum. Aslında yeni budamıştım ama Jülide Hanım beğenmedi. Evden çıkmadan beni yemek salonuna çağırdı ve yeniden budanmalarını istedi. Beyefendi de yine stresliydi galiba. Söyleniyordu kendi kendine. Sonra o odasına, ben de mutfığa geçtim. Kahvaltımı etmemiştim daha.

Saat dokuz buçuk gibi işe başladım. Odadan hâlâ müzik sesi geliyordu.”

“Stresli olduğunu nereden anladınız?”

“Bu evde hiçbir şey kolay değişmez. Beyefendi de tıpkı babası rahmetli gibidir. Ne zaman bir şeylere gerilse aynı şeyi yapar. Odasına çekilir ve müzik dinler. Gerçi rahmetlinin babası Kenan Bey, Türk Sanat Müziği dinlerdi. Tahir Bey, İsviçre’de okuduğu zaman mı öğrendi bu müzikleri bilmiyorum ama o klasik müzik severdi. Müzik dışarıya kadar geliyordu. Önce çiçeklerin arasındaki yabancı otları temizledim bir süre. Hanım bir çay daha getirdi. Onu içtim. Sonra bodur gülleri budadım. Sarmaşıklara yeni geçmiştım ki garip bir ses duydum. Önce anlamadım ama sonra silah sesine benzetip pencereye yanaştım. İçerisi çok net seçilmiyordu. Beyefendi’yi koltuğunda yığılmış gibi gördüm. Masası pencereye yakın durur. İçeri girip bakmaya karar verdim. İçeriye girdiğimde bizim hanımın çığlığını duydum. O an anladım...” Yaşlı adamın gözleri yeniden buğulanmıştı.

“İçeriye girerken evden uzaklaşan yabancı birini görmediğinizi söylemişsiniz. Ama gelirken fark ettim ki bahçe epey büyük. Kapıya kadar olan mesafede onu görmeniz gerekmez miydi?”

“Yok oğlum. Biz ana kapıyı kullanmayız. Mutfak kapısını kullanırız genellikle. Arka bahçeye açılır o kapı. Bizim kaldığımız müstemilat da arka bahçe tarafındadır. Alışkanlık.”

“O saatte evde kimler vardı peki?”

“Benim hanım, Hülya ve ben vardık. Saliha, salı günleri gelmez. Bir de Ceyda Hanım vardı.”

“Ceyda Hanım, bu ortak Emrah Bey’in eşi değil mi? Neden sabah saatinde bu evdeydi?”

Ragıp Efendi, başını yana eğdi, “Onu ben bilmem beyim. Sormak haddime değil.”

“Anladım, eve girdikten sonra olanları anlat bana Ragıp Efendi. Ama ayrıntıları atlamadan tane tane...”

“Bu dizlere rağmen merdivenleri üçer beşer çıktım. Hanım, kapıda çöküp kalmıştı. Önce ona baktım. İçeriye gösterdi ama konuşamıyordu. İçeri kafamı çevirdiğimde beyefendiyi gördüm. Gözleri açıktı zavallının. Yaşıyor mu diye baktım. Polisler her yere kanlı ayak izleri bıraktım diye çok kızdılar Komiserim ama siz olsanız bakmaz mıydınız? Polisi aradım. O arada odada dolanıp durmuşum işte. Ne yapacağımı bilemedim ki! Hülya geldi yanıma, kolumdan çekip çıkardı beni. Benden daha

sakindi. Aslında şokta gibiydi. Odanın kapısını kapattı. O araya yukarıdan Ceyda Hanım seslendi, onun yanına çıktı. Polislerden önce Emrah Bey geldi. Emrah Bey'le birlikte benim hanımı yandaki küçük misafir odasına taşıdık. Polisler geldi, bizim ifademizi aldılar. Başka da bir şey bilmiyorum.”

İçeri giren kadını görür görmez Ragıp Efendi, oturduğu koltuktan fırladı. Sanki bir suç işlemiş gibi kalktığı koltuğu eliyle süpürdü. Başıyla selam verip çıktı.

Jülide Hanım, rahat 1.70'in üzerindeki boyu, geniş omuzları, kısa kesimli saçları ile sert hatlara sahipti. İnsanı tedirgin eden bir güzelliği vardı. Ellilerinin başında olmalıydı ama gören kırktan fazla yaş biçmezdi ona. Yine de bakışlarındaki donukluk ona soğuk bir hava katıyordu. Üzerine bol kesimli siyah bir elbise giymişti. Zafer'e ve Hüseyin'e oturmaları için ikili koltuğu işaret etti. Kendisi de az evvel Zafer'in oturduğu tekli koltuğa oturdu. Bu; kimin evindesiniz unutmayın, der gibi bir hareketti. Zafer tam bir şey söylemeye hazırlanırken kadın, yanında duran sehpanın üzerindeki minik çanı çaldı. İçeriye hızlı adımlarla giren genç bayan evin hizmetçisi Hülya olmalıydı. Kızın gözleri ağlamaktan şişmişti. Jülide Hanım onlara bakıp hafifçe gülümsedi.

“Misafirlerimiz kahvelerini nasıl içerler acaba?” Çok sert dış görünüme yakışmayacak yumuşaklıkta, zarif bir ses tonuydu bu. Kahvelerin söylenmesiyle birlikte Hülya odadan çıkmak üzereyken, evin hanımı yeniden konuştu, “Emrah Bey ve Ceyda Hanım'a misafirlerimiz olduğunu haber verin. Ulaş'ı da uyandırın, gelsin lütfen,”dedi.

Zafer bu ses tonundan büyülenmiş gibiydi. Denizden gelen esinti gibi ferahlatan bir etkisi vardı kadının. Zafer, kontrolü artık eline almak istiyor gibi, önce boğazını temizleyen bir ses çıkardı. Sonra, “Biliyorum daha önce de ifade verdiniz ama soruşturmayı biz devraldık. Emrah Bey ve eşinin burada olması da çok iyi oldu. Onların da ifadesine başvuracaktık. O gün, olay sırasında evde değilmiştiniz. Yine de rahmetliyi en son gördüğünüz andan itibaren olanları bize anlatır mısınız?” diye sordu.

Kadın arkasına yaslanmadan bacak bacak üstüne attı, ellerini diz kapağında birleştirdi.

“Bu evin kuralları vardır. Rahmetli kayınvalidemden kalma kurallar. Ne olursa olsun, işiniz de olsa hasta da olsanız mutlaka saat tam 8.15’te kahvaltı sofrasında bulunmanız gerekir. Yeseniz de yemeseniz de. Tahir Bey’i en son kahvaltıda gördüm. O sabah için planlarım vardı. Kahvaltıda sadece bir bardak çay içtim. Ona, dışarıya çıkacağımızı anlattım. Ulaş’la birlikte Tahir Bey’in kahvaltısını bitirmesini bekledik ve 8.35 gibi evden çıktık. Ulaş’ı spor salonuna bıraktığımda saat 9’a beş vardı. Ben de çarşıya uğradım. Her zamanki dükkânları dolaşıp malzemelerimi aldım.”
“Ne malzemeleri bunlar?”

“Kurdele, iplik, renkli boncuklar gibi şeyler. Bir kermese hazırlık yapıyoruz Ceyda ile. Bir önceki gece geç saate kadar çalıştık. Malzemeler eksilince, sabah o uyanmadan alıp gelmeye karar verdim. Ceyda, iyidir hoştur ama biraz uykucudur. Ulaş’ın arabası bakımda. Hem onu bırakır, alırım diye düşündüm hem de alışverişi vakitlice yaparım.”

Kadının sakinliği Hüseyin’in uykusunu getirmiş gibiydi. Esniyordu. Zafer, yavaşça kolunu dürtünce Hüseyin, hâlâ buradayım demek ister gibi sordu, “Ulaş Bey’i kaç gibi geri aldınız ?”

“Onu biraz geç. Tam bilmiyorum. Sporu bir saat sürer. Arabanın içinde bekledim. Onu aldım. Yolda durup yiyecek bir şeyler aldık. Yol üzerinde bir parkta oturup yedik. Sonra eve geldik. Geldiğimizde... İşte biliyorsunuz, polisler, ambulans...”

Kahveleri getiren Hülya’nın arkasından içeriye yirmili yaşlarda bir delikanlı girdi. Solaryum bronzluğu, briyantinden parlayan saçları, spordan şişmiş kasları hemen göze çarpıyordu. Annesi gibi uzun boyluydu.

“On’u on geçiyordu. Bekliyorsun diye duş almadan çıktım. Üzerimi değiştirdim sadece,” diyerek, ne el sıkmak ne de kendini tanıtmak gereği hissetmeden annesinin sağ tarafındaki diğer tekli koltuğa oturdu. Onun anlattıkları da annesini destekler şekildeydi. Ama ses tonu annesininki gibi yumuşak değil, aksine iticiydi.

“Tekrar tekrar neden sorgulanıyoruz ki? Biz her şeyi söyledik. Belli ki babamın pis bulaşık işlerinden birinin sonucu bu.

Kiralık katil falandır. Bizi sorgulayacağınıza eve giren o adamı neden bulmuyorsunuz?” diye sordu Ulaş.

Hüseyin bu ukala kas yığınınına sinir olmuştu. Burnundan solumaya başlamasından belli ediyordu. Zafer, kahve fincanını koltuğun kenarına koydu.

“Emrah Bey ve Ceyda Hanım gelemediler. O zamana kadar biz, Mevlüde Hanım ve Hülya Hanım ile konuşalım izninizle,” diyerek kalktı.

Peşi sıra gelen Hüseyin, “İzninizle mi? Amirim evin havası mı çarptı ne?” diye fısıldadı.

Zafer ona belli etmedi ama için için kendisi de aynı şeye gülüyordu. Pek bir aristokrat hissetmişti kendini. Hülya, onları koridorda karşıladı. Mutfığa kadar konuşmadan eşlik etti. Zafer’in isteği üzerine, müstemilatta istirahat çekilmiş olan Mevlüde Hanım’ı çağırmaya gitti. Hülya çok güzel bir kızdı. Üzerindeki kıyafetler olmasa, onu evin kızı sanabileceğiniz kadar asil bir duruşu vardı. Sarı saçlarının ışıltısı ona, İskandinav ırkından geliyor gibi bir hava katmıştı.

Hüseyin, “Önce onunla da konuşabilirdik amirim, hatta keşke önce onunla konuşsaydık,” dedi kızın arkasından bakarken.

Zafer kaşlarını çatıp “Cıvıma da beni dinle. Ben kadınla konuşurken sen de çık şu Oğuz’u ya da Enver’i ara. Jülide Hanım ile oğlunun ifadelerini doğrulayacak tanıkları sorgulamışlar mı, sorgulamışlarsa raporlara niye yazmamışlar, spor salonu ya da civarının güvenlik kameraları var mıymış, hepsini bir öğren,” dedi.

Hüseyin mutfaktan üst kata çıktıktan sonra Zafer de mutfak kapısından arka bahçeye çıktı. Etrafa bir göz gezdirmek istiyordu. Müstemilat dedikleri yer, ana binanın az gerisinde ağaçların arasında kutu gibi bir evdi. Hülya’nın koluna yaslanmış Mevlüde Hanım’ın evden çıkışını izledi. Kadın, adamın eşinden de oğlundan da daha fazla sarsılmış görünüyordu. İki kadın yanına gelene kadar bekledi. Onlara toparlanmaları için biraz fırsat vermek için,

“Ben bahçede bir tur atıp geleceğim. Rica ederim beni mutfakta bekleyin,” dedi. Kadınlar yanından ayrıldığında Zafer’in

yüzünde sersem bir gülüş vardı. Kendi kendine söylendi. "İzninizle... Rica ederim... Neler oluyor bana? Bu evin havası insanı alıp bir Türk filminin içine koyuyor sanki."

Başını iki yana salladı ve evin etrafında dolaşmaya başladı. Arka bahçe, ön taraf kadar gösterişli ve büyük değildi. Müştemilatın sol tarafında ufak bir kulübe vardı. Açık kapıdan içeriye baktığında bahçe malzemeleri ve kolilerle dolu olduğunu gördü. Kapının kilidi kırık gibiydi. Ufak evin ana binadan tarafında, ise çok özenli ekildiği belli olan bir bostan duruyordu. Rahmetli anasını düşündü. O da sitilleri böyle askeri düzende ekerdi. Bir tanesi bile diğerinden yarım santim farklı hizada olmazdı. Burası kesin kâhya kadının bostanıydı. O anda bir şey fark etti. Diz çöküp daha dikkatli baktı. Bu bir ayak iziydi. Bostanın kenarındaki maşalayı ezmişti. Bu kadar kusursuz bir düzen için fazla dikkatsiz bir adım, diye düşündü. Hemen telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekti. En fazla kırk- kırk bir numara olsa gerekti. Bostanın etrafından dolaştı. Etraf çayır olduğu için başka bir iz bulamadı. Ama dolaşırken gördükleri, aklındaki bir soru işaretinin ortadan kalkmasına sebep oldu.

Mutfağa döndüğünde iki kadın da mutfağın ortasındaki tezgâha birer tabure çekmiş, oturuyorlardı. Mevlüde Hanım, toparlanıp kalkmaya çalıştığında Zafer onu engelledi. Bu kadın fazlasıyla annesini anımsatıyordu. Utanmasa eğilip ellerinden öperdi.

"Sizi yormak istemiyorum. Çok sarsılmış olduğunuz belli. Sadece olanları bana da anlatmanızı isteyeceğim. Ne gördüyseniz, ne duyduysanız, hepsini... İyi düşünün ama."

"Nasıl sarsılmam memur bey oğlum? Tahir Bey benim kardeşim hatta oğlum gibiydi. Ben bu eve getirildiğimde on dört yaşındaydım. Tahir Bey ise 3 yaşında pek sevimli bir çocuktü. Onu büyütürken büyüdüm ben. Rahmetli Kenan Bey ile Asuman Hanım..."

Zafer'in gözlerine bakınca bir anda sustu. "Kusura bakma oğlum.Yaşlılık, maziye dalıveriyor insan. Nereden başlasam bilemedim ki!"

Zafer elini kadının koluna koydu,

"Olay olmadan öncesine hatta isterseniz kahvaltı zamanına

kadar dönelim. Aklınızda kalan her şeyi anlatabilirsiniz. Bazen en önemsiz görünen detaylar en önemli ipuçları olabilir.”

Kadıncağz, avucunun içinde buruş buruş olmuş peçeteye burnunu sildi. Derince bir nefes aldı ve, “Her zamanki gibi bir sabahıtı,” diye anlatmaya başladı. “Bu evde bazı şeyler asla şaşmaz. Kahvaltıyı hazırladım. Hülya, masayı yerleştirdi ama çayı yukarıya ben götürdüm. Servisi de ben yaptım. Hülya’yı da yatakları toplamaya gönderdim. Sağ olsun bu güzel kızım elim ayağım oldu bir yıldır. Tahir Bey de çok severdi Hülya’yı. Onunla sık sık sohbet ederdi. Değil mi Hülya?»

Hülya’nın sinirleri bir anda boşandı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Özür dileyerek kalktı yanlarından.

“Kusuruna bakmayın onun oğlum. Çok etkilendi yavrucak.”

“O gün çok sakın davranmış ama...”

“Bazı insanlar böyledir. Acıyı ilk anda yaşayamazlar. Günlerdir ağlıyor kuzum.”

“Neyse biz olay gününe dönelim. Kahvaltı servisini siz yaptınız. Garip bir şey sezdimiz mi?”

“Kahvaltı sessizdi. Zaten Jülide Hanım çıkacaktı. Saatine bakıp duruyordu. Tahir Bey de söyleniyordu yine. Ama bu da her zamanki olaydı. Baba oğul pek anlaşılamazdı. Yeni nesil işte, tembel ve hazırcı. Tahir Bey, gençliğinde de sorumluluk sahibiydi. Ailesinin sözünden dışarı hiç çıkmazdı. Babası onu yurt dışında okuttu. Küçücük yaşına rağmen gitti kaldı o uzak memleketlerde de bir kere bile şikâyet etmedi. Döndü, babasıyla çalışmaya başladı. Bir kere işten kaytarmadı. Ailesi, Jülide Hanım’la evlenmesini istedi. Onda bile itiraz etmedi ailesine. Ama Ulaş Bey aynı dayısı. Akllı fikri gezmekte eğlenmekte. Hele hele iki haftadır babasıyla araları iyice açıldı. Tahir Bey’i kızdırmıştı sanırım yine.”

“Kahvaltıda bir tartışma mı oldu?”

“Yok oğlum. Tartışma bir önceki haftada bir kahvaltıda oldu. O sabah değildi o olay.”

“Hangi olay?”

“Ulaş Bey babasına herkesin içinde bağırdı ya... Aslında bunu anlatmak bana düşmez. Size tartışmayı kim söylediye ona

sorsanız. Laf taşımak bize yakışmaz. Yoksa kırk dokuz sene aynı ailenin yanında nasıl çalışır bir insan?"

Zavallı kadıncağz ağzından laf kaçırmış gibi utanıp, sıkılıyordu. Zafer, ortaya bir koz atmaya karar verdi. "Anlattılar zaten de ben zamanını yanlış anlamışım. Hem burada bir cinayet söz konusu. Ben bir de sizden dinleyeyim olayı diye soruyorum."

Kadın gözlerini Zafer in gözlerine dikti. Emin olmaya çalışır gibiydi.

"Babası, Ulaş Bey' e yine kızılıyordu. Çalışmadığı için parasını keseceğini, arabasını elinden alacağını söylüyordu. Artık onu bu çatı altında beslemek istemediğini söylüyordu. O da umursamadan kahvaltısını etmeye devam ediyordu. Jülide Hanım kıpkırmızıydı ama ses çıkarmıyor, orada yokmuş gibi davranıyordu. Tahir Bey, artık kızlarla benim paramı yiyemeyeceksin, gibi bir şey söyleyince Ulaş Bey, orada bir laf etti. Bunun üzerine Tahir Bey köpürdü. Ağzına geleni saymaya başladı. O esnada bizim sakar kız çaydanlığı devirince Tahir Bey sustu. Odasına gidip kapıyı çarptı. Onu sakinleştiren de Ceyda Hanım oldu."

Zafer sanki notlarında yazılıymış da bulamıyormuş gibi not defterinin sayfalarını çeviriyordu.

"Hımm... Ulaş Bey, ne demişti, ne demişti?"

"'Bizim hakkımız olan parayı sen başka kadınlarla ye diye mi baba? Ben her şeyi duydum.' Aynen böyle dedi."

Yaşlı kadının sonrasında anlattıkları daha önce verdiği ifadeyle tıpatıp aynıydı. Üst katta birinin kapıya doğru gittiğinden emindi ama yüzünü görmemişti. Sadece yerlerde sürünen bir paltonun ucunu görmüştü. Ve bir koku vardı. Ona çeyiz sandığını düşündürmüştü nedense. Kadın konuşurken Hüseyin, Hülya ile birlikte mutfaka girdi. Belli ki o da kızın ifadesini almıştı. İki kadını mutfakta bırakıp yeniden bahçeye çıktılar. Zafer konuştu önce. Bulduğu ayak izini gösterdi.

Hüseyin, "İkisinin ifadesi de onaylandı," dedi. "Ulaş, sabah 08.54 ile 10.08 arası spor salonundaymış. Kamera görüntülerinden onaylandı. Hatta annesinin onu kapının önünde bıraktığı da görünüyor. Kadının gittiğini söylediği dükkânlara

da memur yollamış Enver. 0 sabah dükkânın siftahını Jülide Hanım'la yaptık, demiş hatta biri. Evin güvenlik kamerasından eve giriş saatleri de görünüyor zaten. Cinayetin işlendiği saat, 10:55, bunların eve girdiği saat 11.25 olarak görünüyor. Hizmetçi kız ki bence o bir külkedisi, bahçede birini gördüğünü onaylıyor. Adamın sıcak günde giydiği palto ve şapka dikkatini çekmiş. Bahçeden çıkışını da izlemiş. Sizin bulduğunuz ayak izi ve arka bahçedeki yıkık duvar katilin nereden geldiğini de açıklamış oldu. Belki gerçekten bir tetikçiydi Başkomiserim."

"Bu iş o kadar basit değil Hüseyin. Hissediyorum. Bir bit yeniği var bu işin içinde. Arka bahçeden yıkık duvardan atlayıp gelen, sonra kameralara rağmen ön bahçeden çıkıp giden, komik bir kıyafete bürünmüş tetikçi. Tetikçi dediğin kamufle olmaya çalışır. Bu sanki dikkatleri üzerine çekmek için her şeyi yapmış. Yabancıysa bile evin alışkanlıklarını çok iyi biliyormuş. Nereden gireceğini, saat kaçtan önce çıkması gerektiğini... Bunun gibi şeyler kiralık katil düşüncesiyle uyumsuz. Konuşuruz yine. Gidip bir de şu Emrah ile Ceyda çiftini dinleyelim, bakalım onlar ne diyecek?"

Emrah ve Ceyda Uzun, küçük salonda onları bekliyordu. İkisi de gergin ve yaşananlardan şaşkındı. Kısacık kâkülleri alnının ortasında dağınık duran, pek sıcakkanlı bir kadındı Ceyda Hanım. Konuşurken heyecanlanıyor, cümleleri peş peşe sıralamaya başlıyordu. Düzenlenecek kermesle ilgili detayları anlattı epeyce. Evde bu yüzden kaldığını, sabah seslere uyandığını, Hülya odasına gelip olanları açıklayana kadar da her şeyden habersiz olduğunu tekrar tekrar söyledi. Zafer, kadını susturmazsa az sonra cebindeki bütün parayı çıkarıp kermese bağışlayabilirdi.

"Geçenlerde evde yaşanan bir tartışmaya şahit olmuştunuz. Hatta denilene göre odasına gidip Tahir Bey'i siz sakinleştirmişsiniz. Neler yaşandı o gün?"

Emrah Bey'in Ceyda Hanım'a bir anlık sert bakışı Hüseyin'in de Zafer'in de gözünden kaçmadı.

"Bakın ben dedikodu yapmak istemiyorum. Hoş değil bunlar. Hele de rahmetlinin arkasından konuşmak... Klasik baba oğul

tartışmasıydı ve ben rahmetliyi sakinleştirmeye çalıştım, diyelim.”

“Bu tartışmada söylenen bazı şeyler dikkatimizi çekti. Ulaş babasını alenen itham etmiş. Jülide Hanım bu ithama tepki vermedi mi? Hem neden Jülide Hanım değil de siz araya girme gereği duydunuz? Bunlar önemli.”

Ceyda Hanım eşine baktı. Konuşacaktı ama sanki eşinden çekiniyordu. Tam ağzını açmıştı ki Emrah Bey araya girdi.

“Ceyda, saklamanın âlemi yok. Açıkça anlatalım gitsin. Başkasından yalan yanlış duyulmasından iyidir. Ben anlatayım. Jülide ile Tahir’in evliliği biteli yıllar oldu. Aslında baştan yanlıştı. Tahir, başkasını seviyordu. Onu ailesiyle ve bizlerle tanıştırmak istiyordu. Ama Kenan Bey, Jülide’yi layık gördü oğluna ve Jülide’nin ailesini de kendi ailesine. Oysa ikisi çok farklı insanlardı. Onlarınsı sadece kâğıt üstünde bir evlilik, sosyal statü gereği yürütülen bir ilişki... Nasıl adlandırırsanız işte öyle bir şey...”

Ceyda Hanım lafa atladı. “Tabi ki dedikodu ama bence Tahir Bey’in bu kadar soğumasının sebebi şüpheleriydi. Bana bir gün, ‘Ceyda, sence bir kadın bir sırrı ne kadar zaman saklayabilir?’ diye sormuştu? Anlasanız Jülide’den, onun sadakatinden şüpheleniyordu bence.”

Emrah Bey yeniden sözlerine devam etti. “Ya da bir metresi vardı ve onun ne kadar zaman susup, sırda sadık kalabileceğini düşünüyordu. Bilemeyiz ki! İkisinin de ağzı pek sıkıdır. Konuşturmaya kalksan anında tersler, konuyu kapatırlar. Ben Tahir’in eski dostu olabilirim ama aynı zamanda ortağım. Bazen özel hayatla ilgili az şey bilmek, iş hayatında çok şeyi kurtarır, diye düşünürüm.

“Ne oldu nasıl oldu da bu kadar iki yabancıya dönüştüler kısmı Ceyda’nın dediği gibi dedikodulardan ibaret ama geçmişte Tahir mi çapkınlık yaptı yoksa Jülide’nin mi bir gönül ilişkisi oldu biz de hep merak etmişizdir. Ulaş daha bebektir. İkisi de onu düşünerek olayı kendi aralarında kapattılar. Gerçi Ulaş’ın pek doğru yetiştiğini düşünmüyorum. Onu bir dönem para ile o kadar şımarttılar ki şimdi önünü alamıyorlar. Yani Tahir hep bundan yakındı. Hele son günlerde kafayı iyiden iyiye çocuğa

takmıştı. Gençlik falan deyip sakinleştirmeye çalışsam da nafileydi.”

Zafer daha fazla uzatmak istemedi. Olayları hemen toparlayıp işin özünü Jülide Hanım’dan öğrenmek daha doğru olurdu.

“Anladım. Cinayet gününe dönersek, siz cinayetten hemen sonra eve gelmişsiniz. Siz neden sabahın o saatinde gelmiştiniz? Bildiğim kadarıyla da size haber veren olmamışken.”

Emrah Bey’in kaşları çatıldı. Kırışmış bıyığını eliyle biraz çekti. Bir süre cevap vermedi. Sonra gözlerini kısarak bir Hüseyin’e bir Zafer’e baktı. Burnundan derin bir nefes alıp “Soru şeklinizi hiç sevmedim. Sanki suçluyor gibisiniz ama yine de benim korkacak bir şeyim olmadığı için sinirlenmeyeceğim. İmzalatılacak birkaç evrak vardı. Tahir şirkete gelmeyince, sabah dokuz gibiydi, aradım, eve gelmemi istedi. Arama kaydı vardır sanırım. Ben de evrakları alıp geldim. Hem Ceyda da buradaydı. Mevlüde Kalfa, tam saat 11’de kahve servisi yapar, ona yetişir bir kahve içerim, 12’de öğle yemeğinden sonra da şirkete dönerim, diye düşündüm. Gelirken Ulaş’inkine benzeyen spor, iki kapılı bir araba beni sıkıştırıp yoldan çıkarmasaydı kahveye yetişirdim, diye düşünüyordum ama belki cinayeti engelleyebilirdim. Zavallı Tahir bugün hayatta olurdu belki ve yine tavlada kapışıyor olurduk...”

Emrah Bey’in omuzları çökmüştü, dudakları titriyordu. Ceyda Hanım, eşinin elini avuçlarının arasına aldı.

“Son bir şey daha... Gerçi kendimiz de öğreniriz bunu ama işle ilgili sıkıntılarınız, anlaşılmadığınız bir rakip firma, yani Tahir Bey’in vefatından kâr sağlayacak bir düşmanı var mıydı?”

Emrah Bey kafasını iki yana salladı. “Bizim öyle karışık işlerimiz yoktur. İstedığınız gibi araştırın, inceleyin.»

Hüseyin ve Zafer onları yalnız bırakıp odadan çıktılar. Zafer parmaklarını kütürdetiyordu yine. Kafasına takılan bir şey vardı. Yolunda gitmeyen bir şeyler. Jülide Hanım ile tekrar konuşmadan önce bir sigara içse iyi olacaktı. Mutfığa inmeye, oradan arka bahçeye çıkmaya karar verdikleri sırada yan odanın kapısı açıldı. Orası cinayet mahalliydi ve içeriye girilmemesi için tüm ev halkına tembihlenmiş, önlem alınmış olmalıydı.

Kapıdan çıkan Hülya, onları karşısında görünce olduğu yerde sıçradı.

“Özür dilerim. Ben sadece şey... Sadece odadan bir kitap alacaktım. Tahir Bey istediğim kitabı alabileceğimi söylerdi de...” Zafer gözlerini Hülya’nın boş ellerine indirince, kız hemen savunmaya geçti.

“Aradığımı bulamadım. Reşat Nuri Güntekin’i çok severim. Ben onun şeyi aramıştım... Şeyi...”

Zafer, elini kapının pervazına koyarak kızın odadan çıkmasına engel oldu. Biraz sert bir tonda, “İsterseniz yalanlara bir son verelim de gerçeği bir söyleyelim artık,” dedi. “Çünkü bu konuşma bizi bir yere ulaştırmayacak. Aklıma takılan soru işaretlerinden biri de sizsiniz. Konuşsak iyi olur.”

Kız teslimiyetle başını öne eğdi. Zeki bir kız olduğu her halinden belliydi. Birlikte mutfığa indiklerinde Mevlüde Hanım da oradaydı. Kız, Mevlüde Hanım’ı görünce Zafer’in gözlerine yalvarır gibi baktı. Hüseyin de bu bakışı yakalamıştı. Kadına tüm şirinliğini takınarak, “Mevlüde Hanım, evinizin yanında küçük bir kulübe varmış. Amirim söyledi. Orayı bana bir gösterseniz de ben de bir baksam,” dedi.

“Aman bizim kömürlük mü? Eski eşyalar, giysiler ve bahçe malzemelerinin bazılarını tutarız orada. Ne kıymetli yermiş. Geçenlerde de hırsız girdi. Biraz dağıtmış. Ne bulacaktıysa sanki...” diye konuşarak yürümeye başlamıştı kadın. Onların arkasından düşünceli bakan Zafer bir süre konuşmadan bekledi. Kızın çay ikramıyla da kafasını yeniden karşısındaki kıza verdi. Kızın gözlerinden sicim sicim yaşlar akıyordu.

Çaydan küçük bir yudum alan Zafer, “Doğruları söyleme vakti küçük hanım,” dedi. “Tahir Bey’i bir patron gibi görmediğiniz pek açık. Aranızda bir gönül ilişkisi mi vardı?”

Hülya bu soruyu küçük bir çığlıkla karşıladı.

“Nasıl böyle bir şey düşünürsünüz?” diyerek hayretle elini ağzına götürdü. Zafer bir kaşını kaldırdı, başını hafiften yana yatırarak, eliyle devam etmesi için bir işaret yaptı.

“Ben babamı hiç tanımadan büyüdüm. Ben bebekken ölmüş. Annem de kanserden öldü geçen yıl ve Tahir Bey bana babalık yaptı. Beni aldı bu eve getirdi. Mevlüde Teyzem, uzaktan bir akrabam

olurmuş. Bir süre burada ona yardım etmemi istediler. Yoksa ben hizmetçilik yapamam. Jülide Hanım'ın sürekli beni aşığılmasına, Ulaş Bey'in... Neyse, fazla dayanamazdım bu işe. Ben Edebiyat okudum. Üniversite mezunuyum. Atanamadım ama yakında bir kolejde işe girecektim. Tahir Bey benim için ayarlayacaktı bunu. Söz vermişti. Ne Jülide Hanım ne de Ulaş Bey onu hak etmiyorlar. Hatta Ulaş Bey... Onu kaç kere babasının çalışma odasını karıştırırken gördüm. Ne aradığını da biliyorum..." Yukarıdan çalan minik çanın sesi duyuldu. Kız sustu ama Zafer, devam etmesi konusunda bir teşvik gibi, "Ne arıyordu?" diye sordu.

"Bir rapor. Tahir Bey, geçen haftalarda çalışma odasında birkaç kere birini ağırladı. Adam özel dedektif gibi bir şeydi. Beyefendi birilerini araştırıyordu. Buna eminim ve Ulaş Bey de bu bilgilerin peşindeydi. Siz Beyefendi'yi hiç tanıımıyorsunuz. O, çok sert gibi dururdu ama çok merhametliydi, çok babacandı, çok..."

Kız daha fazla konuşmadı. Kalkıp mutfağın lavabosunda yüzüne bir su çarptı. Minik çan bir kere daha çaldı.

Zafer, arkası dönük, ellerini mermere yaslamış, lavabonun başında bekleyen kıza, "Sen de çalışma odasında o raporu mu arıyordun?"

Kız hızla döndü. Yakalanmış gibi gözleri kocaman açılmıştı. "Bu evde bir şeyler oluyordu Başkomiserim. Tahir Bey bana, yakında ikimiz için de her şey değişecek, demişti. Ulaş Bey'in o gün kahvaltıda duyduğunu söylediği şey buydu. Sanırım o da sizin gibi yanlış düşünmüştü. Bilemiyorum... Ama ben düşündüm ki belki o raporda yazanlar yüzünden öldürüldü."

"Gelen özel dedektifin adını biliyor musunuz?"

"Bilemiyorum. Ama ajandasında vardır. Randevularını oraya yazdığını biliyorum. Tahir Bey düze...»

Kız bir anda sustu. Zafer'in arkasına doğru bakınca, Zafer de arkasını döndü. Jülide Hanım'ın yüzünde buz gibi bir ifade vardı. O da açık mutfak kapısından dışarıya doğru bakıyordu. Sonra konuya döner gibi birden gülümsedi.

"Sizinle olan konuşması bittiyse, Hülya'nın artık öğle yemeği için masayı kurması gerekiyor. Kusura bakmayın alışkanlıklar

işte. Elbette siz de yemeğe kalabilirsiniz ama duyduğuma göre evdeki herkesle konuşmuşsunuz, gitmek isterseniz de anlayışla karşılırsınız tabii.”

Kollarını birbirine bağlamış duran kadın aslında kibarca, artık gidin, demek istiyordu. Ama Zafer bunu anlamamazlıktan geldi. Yüzünde pis bir gülümseme vardı. Kadına meydan okur gibi ayağa kalkıp “Aslında son bir konuşmamız kaldı. Fakat önce cinayet mahalline bir göz atmamız gerekiyor. Siz isterseniz o arada yemeğinizi yiyebilirsiniz. Alışkanlıklarınız şaşmasın elbette. ”

Yapılan telefon görüşmelerinin, güvenlik görevlisi ile tekrar konuşmanın, onaylatılan tahminlerin, çalışma odasında evraklar, dolaplar incelenerek geçen bir saatin sonunda Zafer artık her şeyi biliyordu. Neyi arayacağını bildiğinde, bulmak her zaman daha kolaydır. Bu, her türlü detayı inceden inceye hesaplanmış bir cinayetti. Delilleri değil cümleleri tamamlayarak da incelikle çözülebilecek bir cinayet... Ve kesinlikle bir tetikçinin işi değildi. Zafer, Hüseyin’in omzuna elini koydu,

“Benim akıllı dostum. Senin tek bir hareketinle tüm taşlar yerine oturdu aslında. Tatlı saatine yetişelim mi aslanım? Ara bizim çocukları da gelsinler. Ev halkı da bir aradayken belki bir itiraf da alırız.”

Büyük salona geçtiklerinde Hüseyin, gerçekten de komiserinin dediği gibi herkesin, dizlerinde peçetelerle, incecik porselen tabaklarda sunulan tatlılarını yemek için bir arada olduğunu gördü. Kendinin plastik kutudan yediği kazandibini düşününce, zenginlik böyle bir şey demek ki, diye mırıldandı.

Hülya, peşinde Ragıp Efendi ve Münevver Hanım’la salona geldiğinde herkes tamamlanmıştı. Evin emektarları elleri önlerinde bağlı, ayakta bekliyorlardı. Zafer onlardan da oturmalarını istediğinde ikisi de tedirgin bir şekilde koltukların ucuna iliştiler. Hülya sırtını bir duvara verip ayakta kalmayı yeğlemişti. Zafer, kendini olayın son açıklamasını yapacak olan Hercule Poirot gibi hissediyordu. Delilleri toplamış, bilimden yararlanmış Sherlock gibi değil, tam da gri hücrelerinden yararlanan Poirot gibi... Bu olay

başından beri ona bu hissi yaşatmıştı. Bir filmde ya da bir kitaptan fırlamış gibi duran insanlar, yaşamlar ve bu eski ev... İşte tam da bu noktadan sözlerine başladı.

“Sabahtan beri bu evin içinde dolaştıkça, sizlerle konuştuğum içime gelip yerleşen bir his beni düşündürüyor. Bu ev, eşyalar, evdeki düzen, sizler... Sanki büyük bir tiyatro oyununun içindeyiz. Ama mezarda yatan bir gerçeğimiz var ve onu öldüren gerçek bir katilimiz ya da katillerimiz...Bu en başından beri gözümüze zorla sokulmaya çalışılan bir tetikçinin işi değil. Tahir Bey bir yabancıнын kurbanı değildi. Çok iyi tanıdığı biri tarafından öldürüldü.”

Emrah Bey yerinden ok gibi kalktı.

“Ne demek istiyorsunuz siz? Bizleri mi suçluyorsunuz? Bu mümkün değil. Bu evden kimse böyle bir şeyi yapmış olamaz.”

“Rica ediyorum sakın olun ve beni bir dinleyin lütfen. Madem bir oyun sahneleniyor, ben de bana düşen rolü oynamak istiyorum izninizle. Sizleri dinledikçe aklımda bazı sorular oluştu, bazılarına cevaplar verildi, bazı cevaplar ise yeni sorular doğurdu. Neydi bu sorular? Güvenlik görevlisi evden bilerek mi uzaklaştırılmıştı? Yaza girmek üzereyken kalın eski bir palto ve fötr şapka giyen yabancı kimdi? Katilimiz o yabancıysa neden arka bahçeden girmiş ama ön bahçeden kaçmıştı? Müştemilatın yanındaki kulübede gerçekleşen hırsızlıkta çalınan bir şey var mıydı? Emrah Bey’i yoldan çıkaran araba, bu hareketi isteyerek mi yapmıştı? Kim yaşanmamış bir olayı yaşanmış gibi anlatarak, dikkatleri başka yöne çekmeye çabalamıştı? Ve en önemli soru; bu evde gerçek kimliği saklanan biri mi vardı?”

Zafer bir süre susarak, herkesin soruları sindirmesini bekledi. Salonda bir tedirgin hava ve sessizlik hâkimdi. Sessizliği bölen, kapının zil sesi oldu. Güvenlik görevlisi, yanında emniyetten gelen memurlarla birlikte salona girince Zafer sözlerine devam etti.

“Kesinlikle bu olay ince bir planın sonucuydu. Katil ya da katillerimizin ilk işi kostüm ayarlamaktı. Kostüm için seçilen eski kıyafeti kulübeden bulabileceklerini biliyorlardı. Aslında bu riskli bir hareketti, anahtarı ele geçirip

açabilecekken kilidi kırmak... Ama bunu yaparken de bir amaç vardı. Belki işler ters giderse olaya hırsızlık süsü verilebilir, bu olay da sanki hırsızın bir ön araştırması gibi gösterilebilirdi. Kulübede eski, kaba ve uzun bir palto bulundu. Mevlüde Hanım'a çeyizini anımsatan koku paltodan gelen naftalin kokusuydu. İkinci mesele cin gibi olan, hele de hırsızlık olayından sonra iyice dikkat kesilen güvenlik görevlisini evden nasıl uzaklaştıracağını bulmaktı. Bir kaza tertiplenerek o iş de halledildi. Bu arada siz burada yemekten, güvenlik görevlisinin babası, üstüne süren aracı fotoğrafından tanıdı. Devam edelim.

“Katil arka bahçeden geldi. Çünkü o sırada evde değildi. Eve girmek için bostanın oradan evi gözledi ve Mevlüde Hanım'ın eşine çay götürmesini fırsat bilerek, eve daldı. O sırada aceleden maşalada bir ayak izi bıraktığının farkında değildi. Kıymetli Mevlüde Hanım, eğer çok üzgün olmasa bence kesin ayak izini fark ederdi. Belki de istemeden düzeltmiş olur biz de en önemli delillerimizden birini kaybederdik. Ama şu an, biz burada konuşurken ekipler oradan bir spor ayakkabısının izini alıyorlar.

“Katil evin düzenini çok iyi biliyordu. Silah sesini duyar duymaz birinin odaya dalması görülmesine sebep olurdu. O yüzden herkesin odadan uzak olduğuna emin olmalıydı. Kahve saatinden, silah sesini bastıracağı müziğin seçimine kadar her şey planlanmıştı. Ve planını uyguladı. Kameralardan yüzünü saklasa da özellikle kameralara görünerek evden çıktı. Sokağın sonuna kadar koşar adımlarla gitti ve sonra puff... Ortadan kayboldu. Her şey plana uygun gitti ve tam da planladığı gibi cinayetden hemen sonra, her şeyi yeni öğreniyormuş gibi eve girdi...”

Bu kez itiraz eden Ulaş oldu.

“Saçmalık bu! Katil dışarıdan eve geri gelmişmiş de.. Evi biliyormuş da... Hikâye bunlar!”

Odadan çıkmak için kapıya doğru giden Ulaş'ın önüne geçen Hüseyin, ona koltuğu sert bir şekilde işaret edince Ulaş yeniden koltuğa oturdu.

“Cinayetden hemen sonra eve gelenler kimlerdi diye

düşündüğümüzde, elimizde üç isim kalıyor. Emrah ve Ulaş Beyler ile Jülide Hanım. Jülide Hanım ve Ulaş cinayet saatinde birlikte olduklarını söylüyorlar. Bir şeyler alıp parkta yediklerini sonra da eve geldiklerini belirtiyorlar. Çeşitli şahitleri var ya da güvenlik kamera kayıtları. Gerçekten de denilen saatte, Jülide Hanım'ın arabası parka yakın bir yerde park halinde görünüyor. En azından arka plaka kısmı görülebiliyor, diyelim. Peki Emrah Bey? Saat dokuz buçuk olmadan şirketten çıktığı halde eve neden bu kadar geç giriyor? Yoksa dediği gibi yoldan çıkmadı ve arabasını evin arkasına park etti, cinayeti işledi, ön kapıdan çıkıp arkaya dolaştı ve yeniden arabasıyla eve giriş mi yaptı?"

İtiraz sırası yeniden Emrah Bey'deydi.

Ama Zafer daha bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Merak etmeyin siz olmadığınızdan eminim, tıpkı cinayetin ana-oğulun işi olduğundan emin olduğum gibi..." demesiyle salonda işler birden karıştı. Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Bir tek kişi hariç...

Jülide Hanım, tekli koltuğunda duruşunu hiç bozmadan oturuyordu. Hâlâ dizlerinde serili olan peçeteye yasladığı tabakta kalan son tatlı kırıntılarını çatalıyla bir sağa, bir sola iteliyordu.

"Ben yaptım, kabul," dedi o duru sesiyle. "Bendim, itiraf ediyorum, bıkmıştım bu evlilikten ve ben kocamı öldürdüm. Dönüp Ulaş'ı aldım ve eve geldik. Tamam mı? Son verin şu oyuna artık!"

Herkes bir anda donup kalmıştı.

Zafer kafasını sallayarak, itiraz etti.

"Bu kadar basit değil. Çünkü cinayeti Ulaş spordayken işlemediniz. Cinayet, daha sonra işlendi. Ama nasıl? Ben anlatayım. Öncelikle Ulaş'ın arabasının hala bakımda olması bir yalandı. Çarşıda spor salonuna yakın bir sokakta park halindeydi. Ha bu arada, güvenlik görevlinizin babasının üstüne karanlık bir sokakta arabayı sürmek ve kaçmak... Sanırım birilerinin üzerine araba sürmek alışkanlık yaptı sende Ulaş. Annen seni spor salonuna bıraktı. Hem de tam kapısının önünde, ana sınıfı çocuğu gibi. Güvenlik kamerasına boy gösterisi bir...

Hızlıca alışverişini yaptı. Bunları arabasına yerleştirdi. Hatta dükkânın birinde çay bile içti. Amaç akılda kalmak ve şahit sayısı artırmaktı. O arada bir büfeden yiyecek bir şeyler de aldı. Hani sonradan, seninle aldığını ve parkta yediğinizi söylediğiniz şeyler. Polislerin kalanları arabanızda buldukları yiyecekler. Spordan çıkar çıkmaz aslında anneni kendi arabanla sen aldın. Annenin arabası güvenlik kamerasına plakanın denk geleceğı şekilde park edilmişti. İnenin binenin belli olmayacağı bir açıyla... Güvenlik kamerasına boy gösterisi iki... Aslında hiç parkta oturmadınız. Eve döndünüz. Annen arka kapıdan eve girdi. O sırada sen evden çıktın annenin arabasını almaya gittin. Giderken karşıdan gelen Emrah Bey'i fark ettin. Her şeyi batırabilirdi. O yüzden arabayı onun üzerine kırdın ve yoldan çıkıp tarlaya girmesine sebep oldun. Güneş karşıdan vuruyordu plakayı fark edemedi ama arabanın senin arabana benzediğini fark edebilmişti. Onu kurtaran titizliğı yüzünden sigortacısını araması ve gerekmediğı halde yol yardımı çağırması oldu. Sen arabayı alıp dönene kadar annen, babayı öldürdü. Önceden girişteki dolaba sakladığı kabayı ve şapkayı giyindi. Ve koşar adımlarla evden çıktı.”

Zafer bakışlarını hâlâ kımıldamadan oturan Jülide Hanım'a çevirdi.

“Güvenlik görevlisi sizin aldığınız izin sayesinde evde yok, Mevlüde Hanım'ın mutfakta kahve yapıyor olması gerek, Hülya sizin isteğiniz üzerine yatak odanızdaki çamaşırları toparlıyor, Ragıp Efendi evin yan tarafında, yine siz istediğiniz için budadığı gülleri yeniden buduyor. Her şey planlandığı gibi gitmişti. Eski kıyafetlerden kurtuldunuz. Sokağın başında oğlunuzla buluştunuz ve hiçbir şey olmamış gibi eve dönüp, kocanızın ölüm haberini aldınız. Matem elbiselerinizi giyindiniz ve sakince taziyeleri kabul ettiniz. Peki neden? Gerçeklerin açığa çıkmasından ve çıkacak rezaletten mi korktunuz? Ailenizin durumu da eskisi gibi değildi. Beş parasız kalacaktınız.”

İşte o anda Jülide ondan beklenmeyecek kadar yüksek bir sesle Zafer'i susturmaya çalıştı.

“Yeter artık! Lütfen susun!”

Ona itiraz, sinirleri boşanan karısı omzunda ağlayan, Emrah Bey’den geldi. “Devam edin lütfen. Can dostumun neden öldüğünü bilmek istiyorum.”

Zafer masada duran sürahidен bardağa sakince su doldurdu. Hıçkırıklarını bastıramayan Ceyda Hanım’a uzattı ve “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, der atalarımız,” diye sürdürdü konuşmasını. “Jülide Hanım ile Tahir Bey’in evliliği daha ilk başta bozulmuştu. Tahir Bey ailesine karşı gelmeyip sevdiği kadından vazgeçmişti ama Jülide Hanım bunu yapamamıştı. Eski aşkı ile, evlendikten sonra bile görüşmeye devam etti. Tahir Bey bu ilişkiyi öğrendiğinde Ulaş küçük bir bebektі ve evladı için sustu. Annesinin yasak aşkının lekesiyle büyümesini istemedi.”

Bu kez şaşıрма ve bağırma sırası Ulaş’taydı.

“Anne ne diyor bu adam? Bir şey söylesene! Babamın seni Hülya için terk etmek üzere olduğunu, tüm malımızı mülkümüzü ona yedireceğini anlatsana! Anne!”

Jülide Hanım, yine kabuğuna çekilmişti. Her şeyin bittiğinin farkındaydı.

Zafer, “Hülya’yı ilk gördüğümde bu eve yakıştıramadım.,” dedi. “Çok farklı havası vardı. Bana anlatılanlar yüzünden böyle bir ilişki olabileceğini ben de düşündüm. Annenin seni bu masalla doldurduğuna da eminim. Bir ara Hülya’nın Tahir Bey’in gayrimeşru çocuğu olmasından bile şüphe ettim. İsviçre’de geçen yıllar, o zamandan bir sevgili, sarı saçlı bir genç kız... Ama değildi. Her şey babanın tuttuğu özel dedektife ulaşınca çözüldü. Gayrimeşru olan Hülya değildi, sendin. Tahir Bey, bunu öğrendiği an boşanmaya karar verdi. Annen her şeyini kaybetmek üzereydi. Seni bile... Tüm hayatı ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Bu olamazdı. Seni asla kaybedemezdi. Seni neden cinayete bulaştırdı, işte orasını bilmiyorum...”

Ulaş öğrendiklerinin şokundaydı. Omuzları düştü, sesi kısıldı, yığılıp kaldığı koltukta, “Benim yüzümden,” diye mırıldandı. “Çünkü babamı öldürmekten bahsedip duruyordum, çok da kararlıyım. Bir tetikçi ya da hırsız gibi eve girmek benim fikrimdi. Babam, Hülya ile evlenecek sanıyordum. Annem ben

yapmayayım diye yaptı...”

Zafer, Soğman Konağı’ndan ayrılmak için tüm ekibin evi boşaltmasını bekledi. Mevlüde Kalfa hala ağlıyordu. Ragıp Efendi avuçlarının içinde kasketini çevirip duruyordu. Hülya, boş gözlerle pencereden dışarıyı seyrediyordu. Sahne kapanmadan son repliği kalmış bir oyuncu gibi salonun ortasına gelip öksürdü Zafer. “Avukat Bey, sizinle konuşur elbette ama Tahir Bey, bu evi ve babasının şirketindeki bütün hisseleriniünüze bırakmış. Bu evde artık sizin kurallarınız geçerli olacak,”dedi ve şaşkın bakışlar eşliğinde evden çıktı.

Günün son ışıkları sokaktaki yerini karanlığa bırakırken, Sedir Kafe’de bir masada tek başına oturuyordu. Kasada müşterileriyle ilgilenen Sema’yı izliyordu. Güçlü bir kadındı Sema, annesi gibi güçlü ve sevecen. Ona doğru geliyordu işte. Ne konuşacaktı ki şimdi?

Karşısına gelip oturan Sema, ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunda cevabı, “1960’larda çekilen bir filmde, başrol oynamış gibiydim. Rica etsem zat-ı aliniz bana bir kahve ısmarlar mı?” oldu.

Funda MENEKŞE. Detektiv proza